

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔταχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΠΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, καρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Νοεμβρίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 47

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΣΑΝΤΑ-ΖΟΥΑΝΑ

Δεκατρία ἔτη πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς παρούσης ἱστορίας, ἡ χώρα, ἡ διαβροχόμενη ὑπὸ τοῦ Τορρίδα, δὲν εἶχεν οὔτε χωρίον, οὔτε ἀγροκήπιον, οὔτε καλόβην. Δάση μόνον πυκνότατα καὶ πεδιάδες γόνιμοι, ἀλλ' ἀκαλλιέργητοι, εἰς τὰς ὁποίας καθήρχοντο κάποτε οἱ Ἴνδοι, διὰ νὰ βοσκήσουν μόνον τὰ ποιμνία των. Ἦτο καθ'αυτὸ μίαν ἔρημος, ὅπου δὲν ἐδλεπέ τις ποτὲ οὔτε ἐμπόρους οὔτε γεωργούς.

Τὴν ἔρημον ταύτην, εἰς ξένος, εἰς ἱεραπόστολος, ἀνέλαβε νὰ μεταμορφώσῃ.

Οἱ Ἴνδοι, οἱ διεσπαρμένοι εἰς τὴν χώραν τὴν πρὸς βορρᾶν τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἄνω Ὀρενόκου, ἀνῆκον ὡς πεπιπλεῖστον εἰς τὴν φυλὴν τῶν Γουαχαρίβων. Ἦσαν ἀγριοὶ νομάδες, τοὺς ὁποίους ἡ πολιτισμὸς δὲν εἶχεν ἐπιέγγισῃ. Μόλις εἶχον ἀθλίας τινας καλόβας διὰ νὰ στεγάζωνται καὶ ράκη ἀπὸ φλοιοῦς δένδρων, διὰ νὰ καλύπτουν τὴν γυμνότητά των. Ἐτρέφοντο μερίδας καὶ με βαλάνους, καὶ δὲν ἐγνώριζαν οὔτε τὸ ἄλευρον τῆς μανιόκας νὰ ἐξάγουν, τὸ ὅποion ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς τροφῆς εἰς τὴν Κεντρῶν Ἀμερικῆν. Ἐβρίσκοντο εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς ἀνθρωπίνης κλίμακος, μικρῶσμοι: καθὼς ἦσαν καὶ ἀσθενεῖς, μετὴν ἐξωγαωμένην κοιλίαν τῶν γεωφάγων, διότι τῶν ὄντι, τὸν χειμῶνα, πολλάκις ἐξηναγάζοντο, ἐλλείψει ἄλλης τροφῆς, νὰ τρώγουν χῶμα. Καὶ ὅμως, ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῶν Γουαχαρίβων ὁ παρατηρητὴς θαναύρισκε τὰ ἴχνη κάποιας νοη-

μοσύνης πρωτογενεῦσ καὶ ἀκαλλιέργητου.

Οἱ Ἰθαγενεῖς οὗτοι ἐθεωροῦντο τόσον ἐπιφοδοὶ ὥστε οἱ ἀλλόφυλοι Ἴνδοι, — Πιάρβαι, Μαρικιτάροι, Βανίβαι κτλ. — μετὰ δυσκολίας ἐτόλμων νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν χώραν των, καὶ εἶχον τοιαύτην φήμην ληστῶν καὶ δολοφόνων, ὥστε οἱ ἔμποροι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου ποτὲ δὲν ἐπροχώρουν πέραν τοῦ Ὀκάμου καὶ τοῦ Μεδάκα.

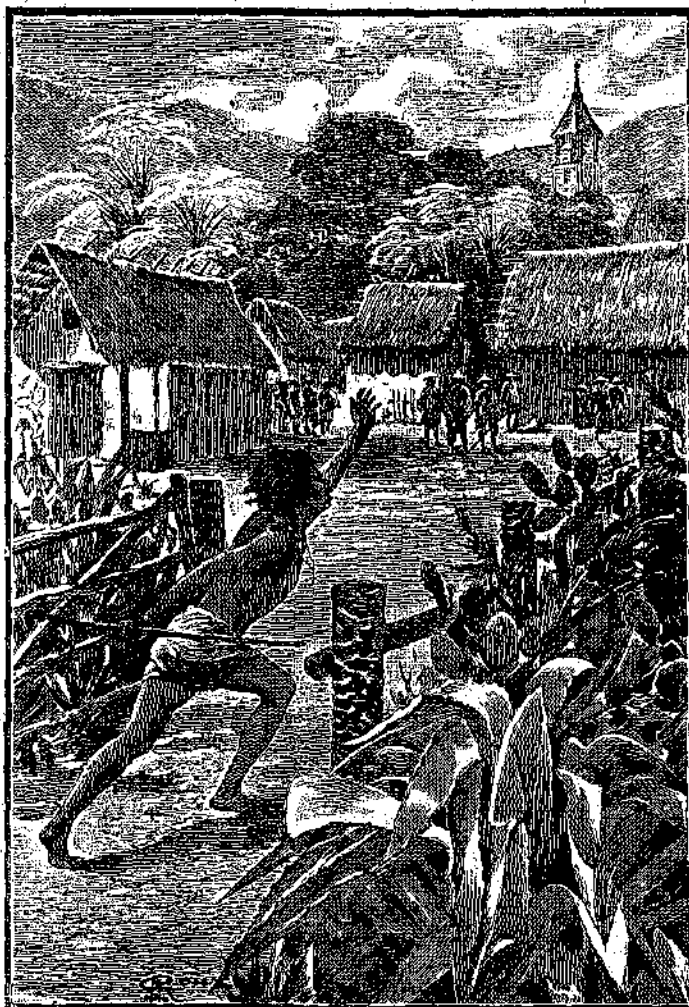
Τῆς κακῆς ταύτης φήμης σήμερον δὲν εἶνε ἀξιοὶ οἱ Γουαχαρίβοι. Ἐκ τῶν ἰθα-

γενῶν τούτων ἀπετελέσθη ὁ πρῶτος πυρὴν τῆς Σάντα-Ζουάνας. Ἡ θρησκεία διεπέρασε καὶ ἐξημέρωσε τὰς ἀγρίας ταύτας φυλάς, χάρις εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ἱεραποστόλου, ὁ ὁποῖος τοῖς ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν του καὶ ἐθυσίασεν ὑπὲρ αὐτῶν ὅλας τὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς.

Ὁ Πάτερ-Ἐσπεράντης ἐσκέφθη νὰ προσηλυτίσῃ ἓνα πρὸς ἓνα ὅλους τοὺς δυστυχεῖς τούτους Γουαχαρίβους. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἦλθε καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν βαθυτέραν κοιλάδα τῆς Σιέρρας

Παρίμας. Ἐκεῖ ἀπεφάσισε νὰ ἰδρύσῃ χωρίον, τὸ ὅποion, μετὸν καιρὸν, θὰ ἐγίνετο πολίγη. Ἐπίστευεν, ὅτι δὲν ἤδύνατο νὰ κάμῃ καλλιτέραν χρῆσιν τῆς περιουσίας του, παρὰ νὰ ἰδρύσῃ τὸ ἔργον τοῦτο τῆς εὐσπλαγγνίας καὶ νὰ τὴν θεμελιώσῃ ἐπὶ βάσεων τόσον ἀσφαλῶν, ὥστε νὰ διατηρηθῇ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του.

Εἰς τὴν ἔρημον ταύτην ἐρχόμενος, ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης δὲν εἶχε παρὰ ἓνα μόνον σύντροφον καὶ βοηθόν, τὸν νεαρόν Ἄγγελον. Ὁ δόκιμος οὗτος τῶν ξένων ἱεραποστολικῶν Ἐταιρειῶν, εἰκοσαετῆς τότε, ἐνεπνέετο ὑπὸ τοῦ ἰδίου χριστιανικοῦ ζήλου, ὁ ὁποῖος ἐκάμνε θαύματα. Καὶ οἱ δύο αὐτοί, ἐν μέσῳ ἀπειρῶν δυσχερειῶν καὶ κινδύνων, ἀλλόγητοι πάντοτε καὶ εὐθαρσεῖς, κατώρθωσαν νὰ δημιουργήσουν, νὰ διοργανώσουν καὶ νὰ ναυαδείξουν τὴν Σάντα-Ζουάνα, νὰ ναυαγεννήσουν δι' αὐτῆς ὀλόκληρον φυλὴν ὑπὸ ἠθικὴν καὶ φυσικὴν ἐποψιν καὶ νὰ σχηματίσουν ἓνα κέντρον πολιτι-

Τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην !... Τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην ! (Σελ. 375, στ. α')

ώρα, κάμνει σαν τρελός και είνε ή μόνη περίπτωση που άπειθεί εις τους κυρίους του και άρνείται υπηρεσίαν, άν τύχη νά τον άπασχολήσουν την ώρα του σχολείου του: διότι θεωρεί μέγα δυστύχημα τó νά φθάση εις τó μάθημα άργότερα, έστω και πέντε λεπτά.

Είνε περιττόν τώρα νά σας είπω, ότι ó ένας κάμνει θαύματα προόδου και έχει κατενθουσίαση την Έφορείαν της Σχολής, — εν φ' ό άλλος προκαλεί αιωνίως τά παράπονα τών διδασκάλων του και την λύπην τών γονέων του.

Προχθές που έτυχε νά υπάγω εις τó σπίτι όπου βασιλεύει ό ένας και υπηρετής ό άλλος, έλαβα άφορμήν νά εκτιμήσω όλην την αντίθεσιν, την αληθώς εκπληκτικήν, μεταξύ τών δύο αυτών παιδιών.

Η κυρία μου έπαινούσε πολύ την επιμέλειαν και την φιλομάθειαν του μικρού υπηρετού, και μου διηγείτο όσα περί αυτού σ' έδιηγήθη άνωτέρω μου προσέθεσε δε αυτόλεξει:

— Ξεύρετε ποία είνε ή τιμωρία που του επιβάλλω, όσάκις κάμη καμμίαν ζημίαν; Του άναγγέλλω, ότι δέν θά τον αφήσω τó βράδυ νά υπάγη εις τó Σχολείον. Και είνε τόση ή λύπη και ή απέλπισία που τον πιάνει, ώστε σ' άσ βεβαιώ ότι ποτέ δέν μου έβάταξεν ή καρδιά νά πραγματοποιήσω την άπειλήν, και πάντα τó βράδυ τον συγχωρώ.

Την στιγμήν εκείνην, επέστρεψεν από τó Σχολείον ό υίός της. Ήτο πολύ χαρούμενος, διότι; — πρῶτα σπανιώτατον, φαίνεται — κατώρθωσε νά πάρη ένα καλόν βαθμόν εις την Γεωγραφίαν, και μ' άδειχγε τόν έλεγχόν του με μεγάλην πλέον υπερφάνειαν.

— Βλέπετε, για νά μελετήσης προχθές και νά πης καλό μάθημα; Πήρες και ένα «καλώς» μέσα εις τά τόσα «μετρίως» τῷ είπεν ή μητέρα.

— Ναι, μαμάκα μου, απήντησεν ό μικρός και είμαι πολύ ευχαριστημένος.

— Κ' εγώ είμαι ευχαριστημένη μαζί σου... και τόσο πολύ μάλιστα, ώστε θέλω νά σου προσφέρω μίαν άμοιβήν. Πέ μου, τί θέλεις;

— Έλεύθερα, μαμάκα;

— Έλεύθερα, παιδί μου.

Ό μικρός έγύρισε και μ' εκύτταξε μίαν στιγμήν έπειτα, έναγκαλισθείς την μητέρα του με μείδισμα και με ύψος χαυδευμένου παιδιού, εψήθύρισε:

— Λοιπόν... νά μη μελετήσω άπόψε, και αύριο νά μ'ν υπάγω Σχολείο!..

Βρίμνια εκπληκτος. Όποία αντίθεσις! Ό ένας νά θεωρηθ' ως υπερτάτην άμοιβήν, έτι ό άλλος θεωρεί ως υπερτάτην τιμωρίαν! Και είπα μέσα μου: Ω, αυτό, χωρίς άλλο, πρέπει νά το διηγηθώ εις τούς φίλους της Διαπλάσεως!

Σας άσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΘΑΝ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
Βραβευθείσα υπό τó ψευδώνυμον
"Αδιδών"

εις τόν 66ον Διαγωνισμόν τών Λύσεων
(786 φιλ. 33, σελ. 208 i. r.)

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια.)

Ό Γάστων εσιώπησεν, ερυθρίασας διά την περιαιτιολογίαν, ή οποία παρ' όλίγον νά τῷ διαφύγη. Άλλ' ό κύριος Όρδερικός έμαγεύθη από την ευγνωσύνην του μέλλοντος μαθητού του, και ήρχισε νά τον εγκωμιάζη. Έπειτα επανήλθεν εις την βιογραφίαν του δουκός της Αύρηλίας και έπήνεσε πολύ την πολεμικήν του ικανότητα καθώς και την ποιητικήν του ιδιοφυίαν. "Ηρχισε μάλιστα νά παγγέλη εκ μνήμης και εν τών γνωστοτέρων του ποιημάτων. Άλλ' από του τρίτου στίχου, ό Γάστων τον δέικοψε λέγων:

— Αύτά δέν μ' ενδιαφέρουν έμένα. Άρνίω τούς στίχους κατά μέρος. Δα τρέω τήν μνήμην του πάππου μου, άλλ' όχι διότι υπήρξε και ποιητής.

— Έν τούτοις, Ύψηλότατε, άντέϊκεν ό κύριος Όρδερικός, χάρις εις την ποιητικήν του ιδιοφυίαν ό δουξ της Αύρηλίας έτιμήθη από τούς μεγαλύτερους ήγεμόνας, οι όποιοι θεωρούν τιμήν των νά γνωρίζουν κατά βάθος την φιλολογίαν όχι μόνον της πατρίδος των, αλλά και την ελληνικήν και την λατινικήν. Πιστεύσατέ με παρήλθεν ή έποχή, κατά την οποίαν όλη ή αξία συνίστατο εις τόν χειρισμόν της λόγης ή του ξίφους. Και μάλιστα ή βαρβαρος αυτή έποχή ήτο παροδική. Τό πάλα ό Μέγας Άλέξανδρος έδιδάχθη υπό του φιλοσόφου Άριστοτέλους όλας τάς επιστήμας. Άλλά, και χωρίς νάνατρέξωμεν εις τόσω μακρόν παρελθόν, μήπως όλοι οι ήγεμόνες της Γαλλίας, — τών οποίων, Ύψηλότατε, είσθε ευγε-

νής βλαστός, — δέν είχαν τó πνεύμα έξόχως καλλιεργημένον; Και οι ξένοι άκόμη ήγεμόνες, οι Άγγλοι παραδείγματος χάριν, μήπως ήσαν κατώτεροι; Αποδείξτε ό Μαύρος Πρίγκιψ, ό όποιος εις τάς δημηγορίας του...

— Ποίος Μαύρος Πρίγκιψ; ήρώτησεν ό Γάστων ύποκρινόμενος και πάλιν τόν άμαθῆ. Ένόμίζα ότι όλοι οι Άγγλοι έχουν άσπρο δέρμα και κόκκινα μαλλιά. Μήπως ή Μαυριτανία είνε πλείον της Άγγλίας και την κατέκτησεν, ώστε νά ποτελέση μέλος της βασιλικής οικογενείας του Λονδίνου κανένας Μαύρος;

— Δέν Ίουσιγνε, σ' άσ παρακαλώ νά παγγείλετε την Ευχαριστίαν, είπαν ή Έρμάνη δι' ήλλοιωμένης φωνής. Διότι μόλις και μετά βίας συνεκράτει τόν γέλωτα, άκούουσα τάς άνοησίας του άδελφού της, και βλέπουσα την κατάπληξιν και την απέλπισίαν του κυρίου Όρδερικού διά την άπιστευτως παχυλήν άμάθειαν του νεαρού πρίγκιπος.

Κατόπιν, άδήγησε τόν ξένον της επάνω εις τó δωμά, διά νά διέλθουν εκεί τó υπόλοιπον της έσπέρας. Ήτο ωραιότατον αυτό τó δωμά, διότι επί του βράχου είχαν αναβίβασ χῶμα και τον μετέβαλαν εις άνδρον, με ροδιωνιά και άλλα ευώδη φυτά, περιστοιχιζόμενον από μικράς πορτοκαλλέας έντός μεγάλων κιβωτιών. Η θαλαρά αυτή γωνία άπόψε ήτο άκόμη μαγευτικότερα, διότι εφωτίζετο όλη, καθώς και τó περίξ τοπίον, από τó μελιχρόν φῶς της σελήνης.

Ό κύριος Όρδερικός καταμαγευμένος, εξέφραζε τόν θαυμασμόν του πρὸς την Έρμάνην διά τόν κρεμαστόν ταύτον κήπον, τόν όποιον παρέβαλλε πρὸς τούς κήπους της Σεμιράμιδος, όταν αϊφνης παράδοξος γρυλλισμός τον έκαμε νά όπισθοχωρήση έντρομος.

— Μη φοβήσθε, κύριε, τῷ είπε τότε ή Έρμάνη, είνε ή άρχουδίτσα μου και ήθέλησε νά σας χαιρετίση. Δέν είνε κηθλου κακή. Παρήγγειλα δι' αυτήν ένα περιλαίμιον με αυτό τó ρητόν: Τό κ ο μ ε, σ ε γ κ α ο υ ρ ο σ.

— Και τί σημαίνει αυτό; ήρώτησεν ό κύριος Όρδερικός, εξακολουθών νά όπισθοχωρή σιγα-σιγά.

— Ε γ γ ι σ ε μ ε, αν τ ο λ μ α ρ σ. Πῶς σ' άσ φαίνεται αυτό τó ρητόν, κύριε Όρδερικε;

Ό καθηγητής θά το κατέκρινεν ευχαρίστως άλλ' ή ευγένειά του τó άπηγόρευσε. Όμως ή ευγένεια αυτή δέν τον έκαμε νά δεχθῆ και την πρόσκλησιν του Γάστωνου διά τó κυνήγιον της επάνουριον. Έπροφασίσθη ότι ήτο κουρασμένος από τó ταξείδι, και προσέθεσεν ότι προτιμά την ήσυχον συνδιάλεξιν από κάθε άλλην διασκεδάσιν.

— Ηξέσω, κύριε, τῷ είπεν ό Γάστων, ότι είνε καθήκον νά διασκεδάξη

κανείς τούς ξένους του κατά τάς όρέξεις των και τάς συνηθείας των. Και επειδή δέν είμαι καλός όμιλητής, διά νά σας διηγηθῶ τά κατά τούς αγῶνας μας, θά σας προσφέρω αύριον εν θέαμα, τó όποιον θάπολαύσετε χωρίς νά κουρασθῆτε διόλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Άγών σφαιροβολίας. — Τέσσαρες λεύγαι τροχάδην — Τό κόκκινον άλογον.

Την επάνουριον λοιπόν, τó πρωί, ό κύριος Όρδερικός Γουιλέλμος παρακλήθη νά λάβη θέσιν. πλείον της Έρμάνης και της Άδελαιδος, εις τόν έξώστην της αίθουσής των όπλων, βλέποντα πρὸς την αύλήν του πύργου. Εκεί είκοσάς νεανιών, διηρημένων εις δύο στρατόπεδα, έπρόκειτο νά διαμφισβητήσουν την νικήν αγῶνος σφαιροβολίας.

Ό κύριος Όρδερικός, έχων άκων προσήλθε και εκάθησεν. Άλλ' όλίγον ενδιαφερόμενος διά τó θέαμα, περιέφερον εδῶ κ' εκεί τούς οφθαλμούς, έως ότου παρετήρησεν, εις την κορυφήν ενός βουνού, ένα κόκκινον πανί, κυματίζον εις την άκραν ύψηλού κοντού, επί της στέγης μικράς καλύθης.

— Τί είνε εκείνο-έκει; ήρώτησε.

— Εκείνο-έκει, κύριε μου, απήντησεν ή Έρμάνη είνε τó σύνθημα τó όποιον έχομεν με τούς ποιμένας μας. Όταν τó κόκκινον σῆμα χαθῆ, ήμείς θά ένοήσωμεν ότι ό πατέρας μου, τόν όποιον περιμένομεν, έφάνη εις την κοιλάδα. Τότε θά προετοιμασθώμεν νά τον ύποδεχθώμεν εδῶ καλῶ, και θά στείλωμεν εις πρῶν πάντησιν του κανένα από τούς καλούς μας δρομείς, ίσως τόν Ίωβῆνον.

— Παντού αύτός ό Ίωβῆνος! είπεν ό κύριος Όρδερικός. Έξυπνο παιδί και θά προσδεύση εις τόν κόσμον, αν διορθωθῆ από τó φοβερόν του ελάττωμα.

— Και ποίον είνε τó ελάττωμά του; ήρώτησεν ή Έρμάνη.

— Μου φαίνεται πολύ πανούργος... του άρέσει όλω νά κάμη κατεργαρίες... Δύσκολα είμπορεῖ κανείς νά τον έμπιστευθῆ.

— Τόν Ίωβῆνον; άνέκραξεν ή Έρμάνη όχι δά! Όταν θά λάβωμεν καιρόν νά όμιλήσωμεν περί αυτού σοβαρώς, θά σας παρακαλέσω νά μου είπητε εις ποία γεγονότα στηρίζετε τάς κρίσεις σας. Άλλά τó παιγνίδι θαρξίση. Νά ό Γάστων.

Ό κύριος Όρδερικός ήσθάνθη πολύ δυσάρεστον εκπληξῆσθ, όταν είδε τόν Γάστωνα επί κεφαλῆς τού στρατοπέδου του, με άπλουστάτην χωρικήν ένδυμασίαν, ή όποία ήτο καθ' όλα όμοια, έντός τού χρώματος, με την ένδυμασίαν τών νεαρῶν ύποταλῶν του, οι όποιοι θά διηγωνίζοντο πρὸς αὐτόν.

Έν φ' ή Έρμάνη και ή Άδελαις παρ-

ηκολούθουν διά τών οφθαλμών τάς προετοιμασίας του αγῶνος, ό κύριος Όρδερικός εξηκολούθει νά φλυαρή. Διηγείτο τά του ταξιδίου του από Βουλβόνης και άπηρίθμει όλας τάς άφορμας, τάς όποιάς είχε κατά του Ίωβῆνου, παραπονούμενος προπάντων διά την άπόκρυφιν της ταυτότητός του, ή όποία έγινε αιτία πολλῶν δυσάρεστων παρεξηγήσεων. Ουχ ήττόν τον εσυγχώρει δι' όλα αυτά, διότι άνθρωπος της ηλικίας του και της θέσεώς του, δέν κατεδέχτο νά τ' άβ' α λ η

εις τó μέσον του παιγνιδίου, άντήχησε τó σάλπισμα τών Δε Φουά.

Είχε σαλπίσση ό φρουρός, από της άκοπίας του.

Άμέσως ή αύλή του πύργου, έπλημύρυσεν από ανθρώπους, προστρέξαντας από όλα τά περίξ οικόδομήματα. Οι παλκται έσταμάτησαν, και όλοι οι θεαταί άνύψωσαν τούς οφθαλμούς, των εις την καλύθην, ή όποία διεγράφετο επί της κορυφής του άντικυνοῦ βουνού, και επί της όποιάς εκυματίζε πρὸ όλίγου μιά έ-

Ό κύριος Όρδερικός εξέφραζε τόν θαυμασμόν του. (Σελ. 376, στήλ. γ'.)

μ' ένα τρελλόπαιδο... Μόνον πρὸς τó καλόν του Ίωβῆνου και πρὸς διαφώτισιν τών ευγενῶν του κυρίων, καθήγγελε τώρα τάς πράξεις του, και προπάντων την άφρονα εκείνην άγοράν ενός άκριβού ίππου, που μόνον διά τά φάλαρά του έξώδευσεν, ό άνόητος, όλα τά χρήματα, τά όποια τῷ είχε δώση ως άντιμισθίαν όδηγού...

Η Έρμάνη ήτο πολύ άνησυχολημένη με τά συμβαινόντα εις την αύλήν, ώστε δέν έπρόσεχεν εις την άτελείωτην φλυαρίαν του κυρίου καθηγητού. Άλλως τε ούτε ή άκαρίθμησις τών άθλων του Ίωβῆνου, ούτε ό αγών της σφαιροπαιξίας έπέπρωτο νά τελειώση, διότι αϊφνης,

ρυθρά σημαία: Δέν εφάνετο πλέον.

— Ίωβῆνε, εφώνάζεν ή Έρμάνη.

Άλλά ό Ίωβῆνος είχε γίνη άφαντος... Μετά έν τέταρτον της ώρας εφάνη εις τούς πρόποδας του βουνού μιά μορφή κινουμένη, ή όποία ένόμιζες ότι πετῶ διά μέσου θάμνων και πετρῶν... Ήτο ήδη μεσημβρία, όταν έφθασεν εις τόν πύργον του Ούρστ, εις την άλλην άκραν της κοιλάδος, όπου ό κόμης Δε Φουά είχε σταματήσει πρὸς ανάπαυσιν.

Μόλις εισήλθεν εις την αύλήν, ό Ίωβῆνος εξέπληξην ιδών τρείς θαυμασίους ίππους, τούς όποιους έπότιζεν ένας ύπηρέτης του σταύλου.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ποδος είνε: — ὁ Ἀστροποταμίτης εὐχαριστεῖ τὸν Ἀγγέλον τῆς Ἀγάπης διὰ τὰ συγχωρητικὰ τῆς ἐκείνου, καὶ τοῦ πληροφορεῖ διὰ τὰς ἐπισημὰς τοῦ ἑαυτοῦ, ἔχει τὴν ἐπισημὴν ἀνεπιπροσώπων τὸ Πανεπιστήμιον: — τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν πληροφορεῖ τὴν Κόρην τοῦ Στρυμῶνος διὰ τὴν ἀνάστασιν Ἰδὴ Μ. Μυστικῆ καὶ τὸν ἄλλον τοῦ εἰς τὸ εἶδος τοῦ 350, φυλλῶδον: — τὸ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου χαιρετᾷ τὴν Ἑλεεινὴν Ἥλιον καὶ συλλυπεῖται τὴν Ῥωμαϊκὴν Σημαίαν διὰ τὸν θάνατον τῆς νόνας: — ὁ Ὀρίων πληροφορεῖ τὴν Ἀβρὰν τῆς Κερκύρας διὰ τὴν ἐπισημὴν τῆς καὶ τῆς εὐχαριστεῖ πολὺ: — ἡ Μικρὰ Ἀρθοδόξου ἀπαύεται τὸ ἄγρὸν Μεγεξοδάκι καὶ τοῦ ἐρωτᾷ πῶς ἐπέστειν εἰς τὸν ἴδιον τὸ γνωρίζει πολὺ καλὰ καὶ το βλέπει συχνά, ἔστιν πηγαίνῃ εἰς τὸ σπίτι τῆς Γλυκερίας Καρδίας: — οἱ Ἰππερῆφρονι Ἐκατομμυριοῦχοι χαιρετῶν τοὺς Νεαροὺς Πατρινοὺς καὶ τοὺς Δικηγόρους τῆς Νεολαίας, μετ' ἂν ἔχουσιν ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ἀνταλλάξαι: τὸ ἄγρὸν Μεγεξοδάκι μετ' ἡ Ἑλληνικὴν Ψυχὴν, Κεραμιδοτάγον καὶ Τραγιάσκον (διὰ ἀνταλλάξαι καὶ τὰ ὀνόματά των) ἢ Ποιμενίς τῆς Δίρρης μετ' ἡ Νουταλόφουσαν Ἑλληνοίδα, Πυθαγόραν τῶν Σάμιον, Σοφὸν Πιτσακῶν, Πικραμένην Καρδοῦλαν καὶ Δίχρωμον Φοδῆϊαν: — ἡ Μόνωσις μετ' ἡ Ποιμενίδα τοῦ Παναγιώτου, Ποιμενίδα τῆς Δίρρης, Ποιμενίδα τοῦ Ἡλίου, Λιονοσκεπὴ Δίρρη καὶ Πιργίαν: — ἡ Σοφὴ τῶν Ἀθηναίων μετ' ἡ Αἰδέλῃ τῶν Πατρινοῦ καὶ Σοφὸν Πιτσακῶν: — ἡ Ἀσκή Ἀκακία μετ' ἡ Ἀρσὸν τῆς Ἐρήμου: — τὸ Σκαριδάκι μετ' ἡ Μικρὸν Πυροπληθῆν, Ἀγκάθι τοῦ Ἀροακίου, Μελαγχολικὴν Σεληνόλατριν καὶ Κόκκινον Ἄσκη: — ὁ Παμπόνηρος Κατεργάτης μετ' ἡ Ἰππερῆφρονι Δόντα, Σάλλρον Βράχρον, Σιωπηλὴν Νύκτα καὶ Ἐνδοκὸν Φαριάνην: — τὸ Ἄσθος Μαίον μετ' ἡ Κανκαλίαν, Ἰον τοῦ Ἀγροῦ, Δικηγόρους τῆς Νεολαίας, Ἀγγιόνην καὶ Ἰτέαν: — ἡ Ἐφεσία Κόρη μετ' ἡ Καλλιτεχνικὴν Γραφίδα, Μόνωσον, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν καὶ Πενθοῦσαν Καρδίαν: — ἡ Ἐφεσιακὴ Μαργαρίτα μετ' ἡ Μαργαριτοφῶρον, Εσπεράλδαν, Ζιζάνιον Ἀροακίου καὶ Λιονοσκεπὴ Δίρρη (εἰ δυνατὸν μετ' ἡ ὀνόματά των): — ἡ Λιακὴ Μαργαρίτα μετ' ἡ Παναγιῶτὸν Παρόντα, Ψευδοκλήρον, Σιδ, Λιακὸν Ὄργανον καὶ Λοβίαν: — ἡ Εὐχαρισ μετ' ἡ Δικηγόρους τῆς Νεολαίας, Ἄσθος τῆς Ἰσοπορῆς, Τραγιάσκον, Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν καὶ Εὐελπίδας: — ἡ Φαιδίμη μετ' ἡ Ταρῶν τῶν Συνδρομητῶν, Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας, Συμνηροπούλαν καὶ Συναχωμένον Ποικίλον: — ὁ Βασίλειος τοῦ Κατέχρον μετ' ἡ Προσωποδοφῶρον Ἰπποκρίτη, Γαμβέτταν, Ἀκτινα τῆς Ἐλευθερίας καὶ Διαφωροῦσαν Ἑλεΐδα: — ἡ Μέλλουσα Καλόγηρα μετ' ἡ Ἀρθοδόξου Νεότητα, Διοπτροφροῦσαν, Ἰππερῆφρονι Ἄσθη, Νεράλδαν τῶν Σακετῶν καὶ Μικρὸν Γυμνασιόσκιδα (μετ' ἡ ὀνόματά των): — τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετ' ἡ Τραγιάσκον, Χαριτωμένην Κόρην, Ἑλληνοκὸν Ἀράκι, Γλυκὸ Φιλακί καὶ Λιονοσκεπὴ Δίρρη (μετ' ἡ ὀνόματά των): — τὸ Κροῦδ Φαράκι μετ' ἡ Ῥωμαϊκὴν Σημαίαν, Ἑλεΐδα τῶν Ἀστυγῶν Ἄσθη τοῦ Αἰγαίου καὶ Τράταν τοῦ Εὐρίπου: — ἡ Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου μετ' ἡ Πηλῶν τῆς Ἐρήμου, Τράταν τοῦ Εὐρίπου, Ἐσπεράντην, Μόνωσον καὶ Ἀλλοφρόσολον: — ἡ Ἀγάθῃ τῆς Νεότητος μετ' ἡ Ἰλιον, Μελαθρον καὶ Νεῦραν Ἰππερῆφρονι: — ὁ Ἰππερῆφρονι Ἄσθη μετ' ἡ Νεαράν Ἰππερῆφρονι καὶ Γλυκερίαν Ἑλεΐδα: — ἡ Ἑλεΐς Κόκκινον μετ' ἡ Ἀρσὸν τῆς Ἀροακίου, Δίχρωμον Ἀθηναῖον, Κεντρί, Κρητικὸν Κάστανον καὶ Ταῦρεττην.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλῶσι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἰππερῆφρονι Ἄσθη (τὰ ὀνόματά περιετῆ) στείλε μόνον ἑνα τετραδάκι εἰδες διὰ ὁρεῖλαις; Νεαράν Ἰππερῆφρονι (κ' ἐγὼ σου ἔστειλα ἀπὸ ἑδῶ τὰς καλλιτέρας μου εὐχὴς τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων σου λοιπὸν ἢ συναναστασοῦ πῶς ἐπὶ ἡμεῖς ἔγνων ἐσπαθώματάς; Ἀλλοφρόσολον: [ΕΕ] διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολῆν ἢ κλεΐδα πῶς ἔπεσε μαζί μετὰ τὰ φύλλα τοῦ φθνοπώρου, θὲ ἔκωναν, ἐλεπίσω, τὴν ἀνοσίην, καὶ θὲ γράψης καὶ ἄλλο χαριτωμένον ποιηματάκι; Ἰππερῆφρονι Ταπεινὸν τετὰ (ἢ ἡποία προβλεπὶ τὸν ἐσπερῆφρονι χειμῶνα πολὺ ὄρνυτον καὶ εὐχρηστον ἀρόνον διὰ τοὺς πολὺ πλουσίους; πῶς πηγαίνει τὸ ἐσπαθώμα; Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου (πᾶρα πολλὰ πληροφορία διὰ μιαν φράσην) Ποιμενίδα τῆς Δίρρης (ἔως τὸ 350ν ἐλήθησαν τακτικὰ) Ἀρχακαλαμουργιστῆν (ἢ ἱστορία τοῦ παπουτσιῦ φαδροκίτη) Ἰππερῆφρονι Ἄσθη (ἔλαβα δύο τετραδάκια σου ἔσαν χωρὶς βελήπετον ὁρεῖλαις λεπτὰ 28) Γεωργίον Δ. Παπᾶ (ἢ συλλογὴ σου ἐλήθη) Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου (ἐπέρας τὸ χέρι, ἐκεῖνον πῶς μου ἐξήγησες, ἔγραψες, βλέπει, καὶ μετὰ πολλὴν ἐχευμένην) Πωρε-με-λένη (ἔλαβα ἕνα μὲν ἔστειλας καὶ σε συχαίρω δι' ἑνα μὲν γράφεις: τὸ εἶδος σου ἐστὶν καὶ θὲ το λὸβος; μὴν ἀνησυχῆς;) Κρητικὸν Κάστανον (ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ἐπιστολάς σου, τὴν μὲν εἰς τὸ ὄραϊον ἐκεῖνο χαρτὶ αἰτῆς μόδας; διὰ τὸ ζήτημα πῶς μ' ἐρωτᾷς, νομίζω διὰ ἱπποτικώτερον εἶνε νὰ ἀσπύλης τετραδίου πρῶτος;) Λευκὸν Κρίνον (ἐσημείωσα ἑνα πῶς γράφεις; βέβαια δὲν θὰ ἴδῃς τὸν ὄνομα σου εἰς τὸν Κατάλογον τῶν καλυστερωτέρων: τὸ εἶδημά σου βλέπει εἰς τὴν ἀπάντησιν, εἶνε

διὰ τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ὅποιαν ἀπάντησιν ποτὲ δὲν ἐκασθησῶν τὰ ἴδια;) Λευκὸν Ἰππερῆφρονι Σκαριδάκι (εἰς τὴν ἐρώτησιν σου ἀπάντῶ ἕνα;) Θεόδωρον Γ. Ταρσοῦλην (ἔλαβα εὐχαριστῶ;) Ἐτυχητῆ ἔστειλα: αἱ προτάσεις σου διὰ δημοσιεύσασιν εἰς τὸ προσεχὲς ποῖ εἶνε τὰ προσκομιματά; πῶς λέγεις καὶ ἀπὸ ποῦτος προέχεται;) Ἐδοκίμῳ Ὀρίοντα (ἐλήθησαν θλαί;) Πενθοῦσαν Καρδίαν (βεβαίως ὁ καιρὸς καὶ ἡ πείρα εἶνε ἢ καλλιτέρα συνταγή;) Βροντῆν τοῦ Διδε (τὸ ἔλαβα καὶ τὸ ἔστειλα;) Δίχρωμον Φοδῆϊαν (βραβείον ἔστειλα;) Ναυτογυροδρόσῳ (ἐπίσημο;) Ἀθῶνινον Πολεμιστῆν (ἐστὶν ἡ δὲ ἐξήγησες; θὰ σου ἔστειλα κάποιος τετραδίου καὶ δὲν θὰ το ἔλαβες, δι' αὐτὸ ἀγγούσις εἰς ποῖον ὁρεῖλαις;) Νουταλόφουσαν (γαί, ἐτήρησες ἄλλοις τοὺς ὄρους;) Κροῦδ Φαράκι (εὐχαριστῶ δι' ἑνα γράφεις ἐπ' εὐκαρία τῆς ἀνανώσεως τῆς συνδρομῆς;) Μάργη Τρέκα (εὐχὴ, τὸ ἦν ἔστι;) Ἑλληνοκὸν Ναυτογυροδρόσῳ, Ἀνθιμωμένην Ροδωνίαν (ἔστειλα;) Φάρον τοῦ Δεάνδρου (μικρὰ θὰ δημοσιεύσῃ;) Βίγλαν (ἔστειλα τοὺς 5 τόμους καὶ ἐλεπίσω δι' τοὺς ἔλαβες;) Ὀρίων (σήμερον, βλέπει, ἢ ἀνυπομονηρία σου ἰκανοποιεῖται;) Ἐδοκίμῳ Κόρην (δὲν πταίω ἐγὼ, ἂν χάνωνται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον: τὰ ὀνόματά δὲν τα λέγω εἰς κανένα διότι εἶνε πολλὰ καὶ δὲν ἔχω τόπον;) Κατασορῶν ἄλλων (τώρα λοιπὸν παῦ ἔπτερας καὶ ἡ φασαρία τῆς μετακομιτικῆς γράφει μου ἔστιν πρῶτα;) Μικρὸν Ἀρθοδόξου χαιρετῶ που ἔτινες καλὰ πολὺ ἐγγέλμα μετ' ἡ ἐπιστοδίου τῆς Μαγικῆς Βίβλου;) Ἐρυθρὸν Νέφος: Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς κτλ. κτλ.

Εἰς ἑσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Νοεμβρίου ἀπάντησιν εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου.

Ὁ χαρακτὴρ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιον δέον νὰ γράψω, τὰς λύσεις τῶν αἰ διακρινόμεναι, καλεῖται ἐν τῷ ἱερῷ μου εἰς φιλικόν, ἢ ἑσπερῶς περιετῆ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

511. Ἀεξίγροφος.
Μιὰ πρόθεσις τοῦ πρώτου μου, Τὸ ἄλλον ὀργαλεῖον.
Κ' ὑπενωμίζεις τ' ἔδον μου Ἄρχατον μεγαλεῖον.

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ προνοσοφάσαστος

512. Ἀναγραμμαστικὸς.
Εἶμαι πόλις τῆς Ἠλείου ἢ με ἀναγραμμαστικῆς, Ἄλλην πόλιν ἔστιν Ἀστροπὴν εὐκόλα θὰ σχη- [ματίσας.

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Ζοφρονὸν Νέφους

513. Ἀνύγραφα.
Καὶ δεξιὰ με ἔχεις ἀλλὰ καὶ ἀριστερὰ.
Ἄν μ' ἀρωχηρίσας, δὲ γίνω... παγερά.

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Βαγγῶν τῆς Κωνσταντίας

514. Περὸν.
Ναυτικασταθῶν οἱ ἄσπερσοι: διὰ γραμμῶν οὕτως, ὥστε ἀναγνωσκόνται: Καθῶς ἰχθύς, ὀριζοντίως νῆσος: εὐρωπαϊκῆ, ὀριστερῆ δὲ καὶ δεξιᾷ τὰ ὀνόματα δύο θεκινῶν.

Ἐπιπέδη δὲ τῆς Κωνσταντίας

515-517. Ἀπογοαίτριον.
1.—Ὅθεν ἔνευ κόπου.
2.—Ἡ Κύπρος εἶνε νῆσος.
3.—Πλὴν τῆς Κόσου, Σέμον, καὶ ἄλλαι πολλαὶ νῆσοι εἶνε εἰς τὸ Αἶγαϊον.
4.—Ὁ Πάρις τὸν Τρωικὸν πόλεμον ἐπροξήνησε.

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Τριτοκλήμου

518. Κεκυρμένην Πυραμίδος.
1.—Ὅθεν ἔνευ κόπου.
2.—Ἡ Κύπρος εἶνε νῆσος.
3.—Πλὴν τῆς Κόσου, Σέμον, καὶ ἄλλαι πολλαὶ νῆσοι εἶνε εἰς τὸ Αἶγαϊον.
4.—Ὁ Πάρις τὸν Τρωικὸν πόλεμον ἐπροξήνησε.

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Τριτοκλήμου

519-521. Ἀπογοαίτριον.
1.—Ποῖος βασιλεὺς δὲν ἐκίψε ποτὲ;
2.—Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Πλάτωνος Ἄσθητος.
3.—Τις προτιόχετ τὴν βίαν νὰ ἔχη με;

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Φιλιστίνου Ζοφῆρου

518. Κρυπτογραφεῖον.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	0
1	2	3	4	5	6	7	8	9	0
2	1	7							
3	4	5	6	4					
4	5	6	9	6	4				
5	1	2	1	4					
6	3	9	1	4					
7	8	9	6	4					
8	4	5	3	1					
9	1	7	6	4					

Φιλόσοφος.
Μέρος καρπού
Μέρος τοῦ πλοίου.
Δείγμα πόνου.
Ἀρχαία πόλις.
Πηλῶν.
Ἐπίθετον.
Θεά.
Νῆσος.
Ἐπιπέδη δὲ τῆς Ἰππερῆφρονι

519. Ἀκροστιχίς.
Τὰ ὀρθὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν τὸνομα θρησκευτικῶ ἀρχηγῶ:

1. Πρωτονοῦσα κράτους.
2. Ἐραστῆν.
3. Ὁρος τῆς Ἀστικῆς.
4. Πόλις ἑλληνικῆ.
5. Θεά.
6. Ἄσθος.
7. Δίμη τῆς Ἑλλάδος.
8. Ἀρχαίος φιλόσοφος.

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Ἰππερῆφρονι Παναγιώτου

520. Φωνηεντέλλιον.
κτῶς - εν - κρη - πλ - ν - φσ - κβλρ
Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Ἀσπασίας Κωνσταντίου

521. Γράφος.
Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Σκουροῦ Μίση

ΚΑΙ ΚΑΙ Μ καὶ καὶ
Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Σκουροῦ Μίση

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσθητων τοῦ φύλλου 39.

414. Ἰκτίνος, κτήνος. — 415. Ἄθρ. Ἡρα. — 416. Κλώθω, Κλωθῶ.
417. Θ — 418. ΣΟΣ
ΠΑΝ — 1 ΠΗΟΣ
ΠΟΛΟΣ ΠΗΛΙΟΝ
ΘΑΔΑΜΟΣ ΚΡΙΝΟΣ
ΝΟΜΟΣ ΣΚΟΜΒΡΟΣ
ΣΟΣ ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ
Σ

419. Σέρραι. — 420. Πλοῦς, Ἡλία, Ἰλιον. — 421. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ γράμματος Ο σχηματίζονται αἱ λέξεις: θνος, κβρη, ὀρηθ, ὀ σμη, ὀσι. — 422. Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεοῦ κελύει. — 523. Ἡ Ἑλλάς εἶνε ἡ πατρίς ἡμῶν ἢ φιλότιμη.